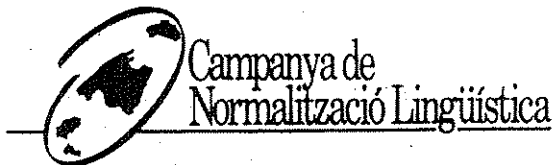

LÍNIA DIRECTA

amb la Campanya de Normalització Lingüística

IV

Palma
1993

Línea Directa

© Aina Moll

Producció: Campanya de Normalització Lingüística de les Illes Balears

Fotocomposició: Jorvich, s.l.

Impressió: Jorvich, s.l.

Dipòsit Legal: PM-1.364/1991

La sentència sobre el valencià

Uns quants comunicants ens han demanat parer sobre la sentència del Tribunal Suprem que obliga la Universitat de València a donar el nom de "valencià" a la llengua que és oficial, amb el castellà, a la Comunitat Valenciana. Volen saber "què trobam", de la sentència i "què passarà, ara".

Trobam, en primer lloc, que ens hem de felicitar, una vegada més, que el bon seny dels nostres parlamentaris en adoptar el nom científic de la llengua en la redacció de l'Estatut, prescindint de la desinformació que tenia sobre el tema una bona part del poble (sense cap culpa per part seva), ens hagi estalviat el munt de problemes que obstaculitzen la normalització lingüística de la Comunitat Valenciana.

Ara bé, com a passar, passar, no passarà gran cosa. La sentència no diu, naturalment, que el valencià sigui una llengua diferent del català, i respecta la llibertat de càtedra dels professors, d'explicar que és la mateixa llengua (també d'explicar el contrari, si creuen que és la veritat; però la llibertat de càtedra afecta les matèries pròpies de la càtedra, i és segur que no hi haurà cap titular de càtedra de filologia que "expliqui" que el català i el valencià són llengües diferents). El que diu és que "la Universitat, com a institució, ha de donar el nom de **valencià** a la llengua que és oficial a la Comunitat

Valenciana juntament amb el castellà, perquè aquest és el nom que li dona el seu Estatut”.

Com que el nom no fa la cosa, la sentència no tindrà efectes pràctics al País Valencià (ni tan sols el d'augmentar la confusió, que a hores d'ara ja és “inaugmentable”): la Universitat continuarà donant als universitaris la mateixa informació sobre la llengua de València que en donen totes les universitats del món que la tenen als seus programes; el MEC continuarà fent constar, en els concursos de trasllat, que els títols de Filologia Valenciana i de Filologia Catalana tenen la mateixa validesa per ocupar plaça en els centres docents; la Generalitat Valenciana continuarà difonent -des de l'ensenyament no universitari i des de la seva acció institucional- els mateixos models de llengua; els escriptors valencians continuaran optant (sovint amb èxit) als premis literaris de Catalunya i de les Illes Balears, i els catalans i els illencs (sovint amb èxit, també) als premis convocats a València... i allà i aquí, els enemics de la unitat de la llengua faran mans i mànigues per aconseguir els seus objectius -sense èxit possible, perquè l'única manera de fer que els valencians no parlin català és fer que parlin una altra llengua (el castellà, per exemple).

¿Vol dir això que aquesta sentència ens ha de deixar indiferents, que no té cap importància? De cap manera. En primer lloc, perquè després de dir ben clarament que l'opció per un nom o l'altre *no nos engañemos, es una opción política*, el Tribunal es posiciona políticament donant la raó als que han posat el contenciós (ja que la Universitat no rebutjava el nom de “valencià”, sinó que declarava que admetia indistintament el nom estatutari i el nom científic de la llengua). En segon lloc, perquè els anticatalanistes ja parlen de dur a Estrasburg la pretensió del reconeixement del “valencià” com a “llengua” europea, i la sentència del Suprem fa difícil que sigui negat a Estrasburg, en nom de la ciència, un reconeixement que a Espanya s'atorga en nom de la jurisprudència.

I què seria “oficialment” el valencià, aleshores, dins Europa? Una llengua oficial a un territori de tres milions d'habitants, desconeguda arreu del món - ja que no hi ha enlloc cap càtedra de valencià-, sense tradició literària, i amb una producció actual limitada als llibrets de les falles... ¿Quin prestigi podria tenir aquesta “llengua pobra” dins el concert de les llengües d'Europa?

Això constitueix un vertader atemptat contra la personalitat valenciana, però també contra la resta de la comunitat lingüística catalana, ja que el territori del català tindria “oficialment”, als ulls d'Europa, vuit milions d'habi-

tants, en lloc dels onze que li reconeixen ara com és de justícia (un gruix de població superior a una sèrie de llengües europees amb Estat propi). Hem de reclamar que es mantengui aquest reconeixement, per dignitat sobretot, però també per pragmatisme, per poder participar del programa *Lingua* i d'altres avantatges -econòmics i de prestigi- als quals tenim dret.

Per això és necessari que quedi clar als ulls de tothom que la sentència del Suprem tracta només una qüestió de noms, i que el valencià que és oficial a València i el català que és oficial a Catalunya i aquí, és una i la mateixa llengua. L'Institut d'Estudis Catalans, les Universitats, els governants de les tres comunitats, les entitats cíviques i culturals i, en darrer terme, tots els ciutadans, tenim la responsabilitat de treballar junts per aconseguir-ho. - A. M. (7/12/92).